

Arrest

**nr. 334 160 van 13 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 augustus 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 augustus 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 8 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 313 690 van 30 september 2024.

Op 8 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 mei 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.08.2023 werd ingediend door:

Naam: S. (...) E. (...) I. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Soedan

Geboortedatum: (...) 1957

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde maal gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote T. (...) L. (...) (RR (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 08.05.2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 313 690 dd. 30.09.2024, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Zoals hoger vermeld, werd de vorige weigeringsbeslissing dd. 08.05.2024 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting geweigerd. In het licht van het bovengenoemde arrest werd door onze diensten op 02.04.2025 bijkomende informatie opgevraagd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit het administratief dossier kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat betrokkene de gevraagde stukken heeft ingediend. Betrokkene heeft nagelaten om documenten over te leggen die de meest recente bestaansmiddelen van de referentiepersoon aantonen. Bijgevolg kan onze dienst bij de beoordeling van de aanvraag enkel rekening houden met de stukken die aanwezig zijn in het administratief dossier.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- attest ABVV dd. 07.11.2023 waaruit blijkt dat ze minstens in de periode april – november 2023 een werkloosheidsuitkering ontving
- sporadische sollicitaties door de referentiepersoon uit de periode september 2022 – april 2023
- verklaring trajectbegeleiding OCMW Wetteren dd. 16.01.2023
- verklaringen VDAB dd. 07.02.2023 en 16.11.2023 met betrekking tot de begeleiding van de referentiepersoon in haar zoektocht naar werk; bijbehorende begeleidingsdocumenten (afspraken, opdrachten, ...)
- ingevuld informatieformulier vrijwilligerswerk Lokaal Dienstencentrum (...) (ongedateerd)

De bij de aanvraag van 08.08.2023 neergelegde stukken zijn inmiddels achterhaald en weerspiegelen geenszins de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde documentatie kunnen de huidige bestaansmiddelen niet worden afgeleid, nu verzoeker heeft nagelaten de recentste bewijsstukken betreffende de financiële situatie van de referentiepersoon over te maken, ondanks het uitdrukkelijk verzoek daartoe op 02.04.2025.

Aangezien betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren en er geen verdere gegevens betreffende de eventuele huidige bestaansmiddelen (uit tewerkstelling, uit uitkering, ...) van de referentiepersoon werden voorgelegd, heeft onze dienst geen afdoende zicht op het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er kan dan ook niet beoordeeld worden of de Belgische

onderdaan heden over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in casu overbodig bij gebrek aan bestaansmiddelen die in overweging kunnen worden genomen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd tevens documenten met betrekking tot de zoektocht naar werk en de tewerkstelling op naam van betrokkene voorgelegd. Er kan met dit document echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 06.10.2016).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in zijn synthesesmemorie als eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1.

Dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 40ter Vw. en verzoeker en zijn echtgenote alle in de wet gesomde documenten hebben overgemaakt en dit zowel bij het indienen van de aanvraag gezinshereniging op 8 augustus 2023, als naderhand na het schrijven dd. 2 april 2025.

Meer bepaald heeft verzoeker na 7 april 2025 aan de gemeente Wetteren de inkomstenbewijzen van zijn echtgenote bezorgd, een bewijs van het hebben van ziekteverzekering, evenals een geregistreerde huurovereenkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet zou geoordeeld kunnen worden of de referentiepersoon actueel over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde verzoeker ten laste te nemen.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, echter een flagrante fout inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker en zijn echtgenote voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhouden van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991, evenals een schending van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat immers volkomen ten onrechte door de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker per schrijven van 2 april 2025 verzocht werd om bijkomende documenten voor te leggen, doch geen van de gevraagde documenten zou bezorgd zijn.

Dat verzoeker, na ontvangst van dit schrijven, nochtans alle gevraagde documenten heeft verzameld en deze tijdig heeft afgegeven aan de gemeente, teneinde deze aan verweerder over te maken.

Dat verzoeker in bijlage een kopij van de door hem verzamelde en aan de gemeente overhandigde documenten laat (stuk 3).

Feit is dat verzoeker alle nodige stukken heeft afgegeven aan het geëigende kanaal, nl. de gemeente, die evenwel thans beweert dat verzoeker dit niet zou hebben gedaan.

Verzoeker beschikt evenwel over een begin van bewijs dat hij wel degelijk de nodige documenten heeft opgevraagd en heeft deze dan ook – logischerwijze – aan de gemeente bezorgd.

2.1.3.

Dat verzoeker aan de hand diverse bewijsstukken heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde verzoeker ten laste te nemen.

Dat tevens werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende huisvesting en een ziekteverzekering beschikt, zodat aan alle voorwaarden van artikel 40ter Vw. voldaan werd.

Dat verzoeker tevens heeft aangetoond dat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en tenslotte van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker geen verblijfsrecht kan worden toegekend omdat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De bestaansmiddelen van de referentiepersoon die werden voorgelegd dateren immers allen van 2023, waardoor deze stukken inmiddels achterhaald zijn. Verweerder besluit dat hij geen afdoende zicht heeft op het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ondanks het feit dat verzoeker uitdrukkelijk werd verzocht zijn dossier te actualiseren met de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de

voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker hiervan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Aangezien verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, dient hij onder meer aan te tonen dat zijn Belgische echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder, na het arrest van de Raad nr. 313 690 van 30 september 2024 waarbij diens vorige weigeringsbeslissing werd vernietigd, op 2 april 2025 de volgende instructie aan verzoeker liet betekenen:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen voor 16.04.2025 de volgende documenten voor te leggen:

- *Bewijzen familielid van een Belg (artikel 40ter van de wet van 08.07.2011):*
 - o *bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, vb loonfiche 281.20, rekeninguittreksels, meest recent afgesloten boekhoudkundige balans, pensioenfiche, ...)*
 - o *kopie van de geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de in België vervoegde persoon.*
 - o *bewijs dat zowel de Belg als het familielid een ziektekostenverzekering hebben die alle risico's in België dekt (geen SIS – kaart).*

Gelieve de betekening van dit document aan onze dienst over te maken. Indien betrokkene niet ingaat op uw uitnodiging binnen de drie maanden na de datum van deze brief, of indien betrokkene niet binnen de gestelde termijn de documenten voorlegt, gelieve onze dienst daar dan eveneens van op de hoogte te stellen.”

Uit het administratief dossier blijkt verder dat deze instructie door de gemeentediensten aan verzoeker werd betekend op 7 april 2025. Dit staat overigens niet ter discussie.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“Uit het administratief dossier kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat betrokkene de gevraagde stukken heeft ingediend. Betrokkene heeft nagelaten om documenten over te leggen die de meest recente bestaansmiddelen van de referentiepersoon aantonen.”*

Verzoeker betwist dat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan verweerders instructie van 2 april 2025. Hij betoogt dat hij aan de gemeente Wetteren weldegelijk inkomstenbewijzen van zijn echtgenote heeft bezorgd, alsook een bewijs van het hebben van een ziektekostenverzekering evenals een geregistreerde huurovereenkomst. Hij stelt deze documenten als stuk 3 bij zijn verzoekschrift te hebben gevoegd. Ook al heeft hij van de gemeente nooit een ontvangstbewijs gekregen, blijkt volgens verzoeker uit de data van de documenten dat hij deze wel tijdig heeft verzameld. Hij wijst erop dat de documenten allen dateren van 14 april 2025, hetgeen minstens een begin van bewijs vormt dat hij de documenten daadwerkelijk heeft overgemaakt aan de gemeente. Verzoeker volhardt aldus dat hij, in tegenstelling tot hetgeen wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, wel de gevraagde documenten heeft overgemaakt aan verweerder.

De Raad kan enkel vaststellen dat, zoals verweerder ook argumenteert in zijn nota met opmerkingen, uit het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker het nodige gevolg heeft gegeven aan de instructie van 2 april 2025. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker recente bewijzen van bestaansmiddelen van zijn echtgenote heeft overgemaakt aan de gemeente Wetteren, noch heeft hij deze op enige andere wijze aan verweerder ter kennis gebracht. Dit wordt verder ondersteund door het bericht van de gemeentediensten van Wetteren van 20 juni 2025 dat verweerder bij zijn nota met opmerkingen heeft gevoegd. Hierin wordt uitdrukkelijk geattesteerd dat verzoeker voor de betekening van de instructie van 2 april 2025 bij de gemeentediensten is geweest op 7 april 2025 maar heeft geweigerd om de instructie te ondertekenen. Verder wordt hierin bevestigd: *“betrokkene heeft aan deze instructie geen gevolg gegeven en wij hebben geen bijkomende bewijsstukken van betrokkene ontvangen”*. Verzoeker brengt geen concrete bewijsstukken bij die deze vaststelling met enige zekerheid kunnen weerleggen. Immers moet worden opgemerkt dat verzoeker geen ‘stuk 3’ bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd en de documenten die zouden dateren van 14 april 2025 niet worden voorgelegd in het kader van de huidige procedure. Bovendien zouden het documenten betreffen die betrekking hebben op het hebben van een ziektekostenverzekering, hetgeen geen uitstaans heeft met de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat hij, in tegenstelling tot hetgeen wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, weldegelijk recente bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt aan verweerder. Het motief van de bestreden beslissing is in overeenstemming met de informatie vervat in het administratief dossier en wordt door verzoekers betoog niet weerlegd.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij heeft bewezen dat hij over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering beschikt, kan enkel worden vastgesteld dat dit in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Het determinerend motief bestaat er echter in dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen, waardoor verzoekers kritiek niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de aangevoerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur is niet bewezen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In zijn synthesesamenvatting voert verzoeker als tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Verzoekers zijn de ouders van de Poolse referentiepersoon en wonen al sinds april 2019 samen met hun dochter en nemen de zorg op zich voor hun twee nog zeer jonge kleinkinderen, terwijl zijn dochter en zoonschoon aan het werk zijn. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de echtgenoot is van de referentiepersoon en zij al jarenlang een relatie hebben en ook effectief samenwonen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging aan verzoeker te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.4 Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de schending van deze wetbepalingen niet was opgenomen in het initieel door verzoeker ingediende verzoekschrift en de synthesesmemorie niet kan worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. Een synthesesmemorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, "zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten" (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesesmemorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat "in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie "zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60" van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat "geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn".

Verzoeker kan in zijn synthesesmemorie bijgevolg niet voor het eerst de schending van artikel 8 van het EVRM op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat waardoor deze beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn echtgenote wordt gescheiden. Ook moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing de verblijfstoestand van verzoeker niet wijzigt, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat er sprake is van een inmenging in zijn gezinsleven die slechts mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde situaties. Verzoeker toont evenmin onoverkomelijke hinderpalen aan die hem verhinderen het gezinsleven tijdelijk vanuit zijn land van herkomst of elders verder te zetten, zo lang verzoeker zich niet in de regel heeft gesteld met de geldende verblijfwetgeving. Zo toont verzoeker niet aan dat het gezinsleven met zijn echtgenote enkel in België kan worden verdergezet.

Het tweede middel die voor het eerst wordt aangevoerd in de synthesesmemorie, is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN